

БРАНИМИР СЪБЕВ
ДОКЪДЕ ВОДЯТ МЕЧТИТЕ

chitanka.info

На Юри Илков, който пръв се престраши да отпечата този разказ в своето сп. „Тера Фантастика“

На булевард „Джеймс Баучер“, на около стотина метра преди посолството на Кипър една бледосиня триетажна сграда се гуши между лъскава нова кооперация и запустял буренясал двор. Няма как да я сбъркате — прозорците ѝ са така мрачни и зловещи, че напомнят орбити на извадени човешки очи. Щом влезете вътре, веднага ще ви направи впечатление олющената зелена боя и липсващите парчета мазилка по ъглите. Ако вдигнете глава — само счупена фасунга виси на оголени жици от тавана. В преддверието е сумрачно — слънчева светлина се процежда само през стълбището от прозореца на полуетажа. Не стойте на едно място, влезте в асансьора. Той ще ви заведе на желания етаж, друсайки така, сякаш е болен от треска. Кабината е цялата нашарена от графити, изписани с ацетонов маркер, огледало няма. Алуминиевото табло е откраднато и вместо да сложат ново, техниците са залепили изолирбанд около копчетата.

Качете се на първия етаж. Вратата ще се отвори с жалостиво скърцане и после ще се затръшне зад гърба ви така, че ще подскочите от уплаха. Разходете се. Сред мизерията на сградата се набиват на очи тапицираните с кожа врати, до които светят месингови табелки с имена — „Асен Петров, счетоводител“, „Яна Екимова, секретарка“, „Д-р Диньо Динев, финансов ревизор“. Хм, каква скука. Хайде да отидем на втория етаж. Не, не с асансьора — нали видяхте колко е разнебитен. По стълбите, по стълбите. На втория етаж ви очакват същите кожени врати, само надписите са различни — „Костадин Петев, адвокат“, „Нено Апостолов, нотариус“... Не, и тук няма нищо интересно. Чувствам обаче, че на третия етаж нещо ще ни грабне вниманието.

Да, прав съм. Една врата не е като останалите — проста дървена плоскост, боядисана в кафяво. Върху нея е залепен зелен лист формат А4, а на него с големи черни букви пише: ИК „Нова Зора“. Под зеления лист е залепен втори, бял, на него е напечатано с по-малки букви: „Георги Стоименов, редактор и издател, 09:00 — 18:00“. Интересно какво ли има зад тази врата?

Георги Стоименов с въздишка свали очилата и разтърка хрущяла на носа си. Още един ден, през който нямаше кой знае каква работа. Не е лесно да си издател, ей. Особено в България, особено сега — пазарът на книги така се сви, подобно на докосната с пръст актиния. Хората четат малко, а пък български автори — хич, дори да се казват Йордан Радичков или Недялко Йорданов. Добре че се намира по някой университетски преподавател, който да си издава учебниците и сборниците в „Нова Зора“, иначе Георги съвсем щеше да я закъса. За своите единайсет години като издател по Татово време той дори и за миг не си беше помислял, че да си писател ще се превърне в хоби, в удоволствие. В скъпо удоволствие. Защото, ако искаш да издадеш книга в България на собствени разноски сега, в началото на двайсет и първи век, ти трябва поне хиляда лева, за предпочитане — две хиляди. Но ако някой има тези пари, точно книга ли ще тръгне да издава с тях...

Мехурът на издателя ветеран внезапно се обади. Георги стана, отвори вратата и се запъти към тоалетната в края на коридора. Влезе в мъжката, свали си панталоните и започна да се облекчава. Докато го правеше, погледът му блуждаеше по белите фаянсови плочки, на които имаше различни съобщения, надраскани с флумастер. Съдържанието на посланията го отврати до дъното на душата му: „Искам двама яки мъже, на които да им ги поемам до зори“, „Тук ме еба рязан турчин с огромен хуй, беше невероятно“, „Аз съм мъж и искам да се чукам с мъж. 26/180/72 съм, телефонът ми е...“. Георги изтръска члена си, преди да го прибере обратно в гащите и излезе, без да пусне водата — дръжката беше ръждясала и не помръдваше. Не можеше да разбере собственика на сградата — сигурно беше някоя мутра или новоизлюпен богаташ, който не се грижеше за наемателите си. А можеше да се направи един основен ремонт, да се плаща на чистачка, да се наеме охрана, която да бди кой влиза и излиза — всякакви хора идват тук, ползват тоалетните, драскат из тях... Къде ти. Всеки гледа сега как да ти прибере парите, да те изпързала по всички правила на „тънкото“ изкуство.

Издателят си изми ръцете и излезе от тоалетната. В полезрението му попадна фигурата на смутен младеж, който пристъпяше от крак на

крак пред кабинета му. Беше около двацет — двацет и една годишен, среден на ръст, чернокос и гладко избръснат. Дънките му бяха избелели от пране, а коженото яке му със сигурност го бе носил баща му на младини. В ръцете си стискаше няколко листа. Георги попита:

— Какво обичате?

— Добър ден — поздрави младокът и избълва в скоропоговорка: — Казвам се Илиан Ковачев, чух, че тук е открито ново издателство, че издавате и български автори, ами аз тук имам един разказ и бих искал да попитам...

— Влезте, влезте — прекъсна го издателят и отвори вратата. Младежът го последва. Личеше си, че е доста притеснен. Георги седна зад бюрото, нагласи си очилата и започна:

— Казвате, че сте написали разказ. Дайте да го видя.

Младежът протегна листовете. Издателят ги пое и ги разтвори. Бяха четири, изписани на пишеща машина. Най-отгоре се мъдреше заглавие:

УЖАС В ТИХИТЕ ВОДИ

— Какъв е жанрът? — попита издателят.

— Хорър — с нотка на гордост отвърна Илиан Ковачев. — Любимият ми жанр. Обожавам да чета автори като Стивън Кинг, Хауърд Лъвкрафт...

— Добре, добре — прекъсна го Георги. Беше се наслушал до гуша от подобни обяснения. Момчето млъкна и го изгледа виновно. Георги започна издалеко:

— Виждате ли, обстановката в България в момента е такава, че да работиш в тази сфера е много недоходоносно. Не е вярно, че хората не четат — четат и още как, само че не дават пари за книги. А когато си купят книга, гледат да е нещо наистина добро, нещо, за което са сигурни, че ще им хареса. И така не се купуват български автори — не знам откъде е наложено мнението, че родните ни автори не струват, но със сигурност е грешно. Аз помня, като бях издател през социализма — издавах се по петдесет, по сто хиляди бройки от дадена книга и пак не стигаха — хората купуваха по няколко екземпляра, да има и за приятелите им, запазваха си ги отнапред, дори пускаха връзки. А сега

— издадат се хиляда бройки и пак няма кой да ги купи. Вярно, че книгите тогава бяха по-евтини, но все пак... Политиката на нашето издателство е такава — ако одобрим книгата, разделяме си разходите с автора и после делим печалбата. Фифти-фифти. Ако не я одобрим — издавате я изцяло на свои разноски. Готови сме изцяло да спонсорираме една книга само когато е нещо изключително добро, нещо новаторско, нещо, което заковава вниманието изцяло. Разбира се, издаването не е толкова просто — написаното трябва да се редактира, редактираното да се прегледа от коректор, да се напише рецензия, да се намери художник и така нататък, но това е вече наша работа. То, стигне ли се веднъж дотам...

— Аз не искам да издавам цяла книга — бавно каза Илиан. — Аз имам написан само този разказ, в момента пиша втори.

— Няма проблем — побърза да го успокои издателят. — Имаме и други разкази от български автори и мислим да подготвим сборник в най-скоро време. Вие с какво се занимавате?

— Студент съм в УНСС, специалност „Застраховане“ — отвърна младежът.

— Възраст?

— Двайсет и една.

— Досега да сте издавали нещо свое някъде — роман, разказ, статия, стихотворение — нещо?

— Не съм.

— Добре — каза Георги. — Оставете разказа тук. Аз ще го прочета, ще отбележа грешките, а вие елате утре горе-долу по същото време. Сега часът е — бърз поглед към стенния часовник — десет и тринайсет, значи към десет — десет и половина. Имате ли телефон, джиесем?

Илиан Ковачев поклати отрицателно глава.

— Нямам. Аз съм от Ихтиман, само уча тук. В квартирата няма телефон, а за джиесем пари трябва...

— Ами уговорката остава за утре тогава.

— Благодаря, довиждане — каза младежът, усмихна се леко и затвори вратата след себе си.

— Довиждане — подвикна след него Стоименов.

През деня пристигнаха няколко крупни поръчки — нещо, което рядко се случваше. Георги беше много зает, звънеше по телефона, даваше поръчки, пишеше рецензии. Време за четене на разказа намери чак вечерта, преди да си легне. Изтегна се на леглото, сложи очилата и започна да чете. Сюжетът беше леко блудкав — някакво момче става нощем и ходи като сомнамбул (защо като? — зачуди се издателят), излиза от вкъщи и преди да се събуди стига чак до блатото извън града, където се крие някакъв страховит звяр. Въпросният звяр е драконоподобно чудовище, което иска с помощта на момчето да завладее града, а после — и света. Авторът описваше директно събитията, без да ги украсява, без да им придава цвят — прекалено лаконично. Използваше твърде много глаголи и прекалено малко прилагателни. Вярно, че първите стъпки са най-трудни, но това не значи, че трябва да са така „изкълчени“. Все пак Илиан Ковачев имаше едно предимство, което не убягна на петдесет и три годишния издател — това момче не правеше правописни грешки. Абсолютно никакви — използваше препинателните знаци на място, знаеше кога да членува с пълен и с непълен член, използваше перфектно запетаите, започваше нов абзац точно където трябва. „Дали няма да иска да го взема за помощник-редактор“, помисли си Стоименов и почти веднага отхвърли идеята. Помощник, ако има работа, а то работа — я има, я няма. Георги остави листовите и очилата на шкафчето, угаси нощната лампа и не след дълго се унесе.

На другия ден Георги Стоименов седеше в кабинета си и въздишаше от скука. Пак нямаше работа. Вратата изведнъж се отвори. Издателят вдигна изненадано очи.

— Писмо за вас — изломоти пълната разчорлена пощальонка, остави един бял плик на масата и побърза да излезе, за да не забележат зачервените ѝ очи. Това обаче не убягна на зоркия поглед на издателя: жената беше пила цяла нощ. Сви рамене, взе плика и го отвори с ножа за хартия. Беше новият разказ на Антон Сарандев, многообещаващ писател от Велико Търново, който не за пръв път пращаше свои творби. Антон Сарандев беше собственик на ресторант в родния си град, но в свободното си време пишеше статии за местния вестник „Борба“, както и фентъзи разкази. Бяха се срещали веднъж, когато той

бе дошъл по работа в София — оказаха се набори с Георги и накрая публикуваха два разказа в първия сборник на издателството — „Начало“. Ето, това вече беше добър писател — пишеше като по учебник. Георги зареди нов лист в пишещата машина и започна да пише отговор на търновлията, като негласно се запита кога накрая ще намери пари да си вземе един компютър като хората, за да си улесни работата.

Леко почукване на вратата прекъсна писането на издателя. Вратата се отвори и оттам надникна лицето на Илиан — начинаещия хорърист.

— Добър ден — поздрави той.

— Заповядайте — каза Георги и погледна часовника. Десет и трийсет, точен е като англичанин. За малко издателят да се изложи, като почти направи жест към младежа да седне — а нямаше къде. Как не се бе сетил да вземе един стол, че да не стърчат клиентите като диреци... Издателят започна направо:

— Прегледах разказа ви. Има още какво да се желае в много направления, но като цяло се справяте добре. Впечатление ми направи, че не допускате правописни грешки.

— Ами, аз просто... просто мисля, че е правилно да се пише така. И така пиша — усмихна се Илиан.

— Шест.

— Моля? — не разбра младежът.

— Шест лева — натърти издателят. — Вземам по три лева на всеки редактирани хиляда думи.

— О — сконфузи се студентът, порови в джобовете си и изтърси омачкана банкнота от два лева и почти цяла шепа стотинки. Преброи стотинките пред изкривеното от досада лице на господин Стоименов. Пет лева.

— Нали може утре да ви дам оставащия лев?

— Може, може — махна с ръка издателят. — Разказът ви ще остане тук, какво ще кажете? Да го подготвим за следващия сборник, евентуално.

— Да, добре — съгласи се Илиан. — А кога ще издадете сборника?

— Вероятно в най-скоро време.

— А за разказа... ще получа ли нещо?

— Зависи, нищо не се знае.

Илиан Ковачев кимна и се сбогува. Мъглявите отговори на издателя бяха снизили самочувствието му до нулата. Той въздъхна и пое пеша към квартирата, пъхнал палци в празните си джобове.

На другата сутрин Георги Симеонов седеше в кабинета си отново скучаещ, гризеше края на химикалката и мислеше за проваления си брак. Анета се разведе с него преди осем години — просто си събра багажа и го остави в малката гарсонiera, без да ѝ мигне окото. Макар и четирийсетгодишна, тя все още беше добре запазена — гърдите ѝ не бяха провиснали, кожата ѝ все още бе гладка, почти нямаше бръчки. А и Анета не искаше да прекара остатък от живота си с мъж, който вечно преследва непонятни мечти и блянове. С мъж, който вече прави секс веднъж седмично по три минути и после заспива като младенец. Дъщеря им Ирина се омъжи веднага след като завърши средното си образование за някакъв мастит бизнесмен, по-голям от нея с цели дванайсет години. Родителите на Ирина не се притесняваха, че дъщеря им ще живее зле — въпреки голямата възрастова разлика, въпреки съмнителните приятели на мъжа ѝ Андрей, известен още като Тупаника. Напротив, те знаеха, че тя само ще се вози в мерцедес „SL 550“ и ще харчи парите на мъжа си, които се стичаха като река в джобовете му от чейнджбюра, магазини и компютърни зали. Така и стана.

След като мина сватбата на дъщеря ѝ, Анета изчака точно три месеца и напусна Георги — след близо двайсет години съвместен живот.

— Писна ми да ти търпя глупостите, Жоре! — роптаеше тя, стиснала пълните куфари до вратата. — Все мечтаеш да издаваш книги, да продаваш книги, да откриваш млади таланти, да се срещаш с писатели и тем подобни простотии! В България свестни писатели няма, бе! Свестните бяха по Татово време, когато ти си бачкаше кротко зад бюрото и изкарваше пари. А сега я се виж — работиш каквото ти падне, само и само да изкараш за хляба. Не те ли е срам бе, все аз с моята заплата да те издържам! Може да съм чукнала четирийсетака, ама това не значи, че ми стига малкото внимание, които ми отделяш. Добре че поне живота на Иринка оправихме. Сега аз ще оправя моя!

Анета тръшна вратата и остави своя мъж да стои като гръмнат. После Георги разбра, че още на следващия ден експерт-счетоводителката, била досега негова съпруга, си е намерила за гадже двацет и пет годишен атлетичен младеж, работещ като стриптийзър в известен столичен клуб. Пренесла се при него и сега си живуркали като два влюбени гълъба. Всичко това му го разказа един негов бивш колега, живеещ по случайност в същия вход, където бе отишла Анета. Да... никога не можеш да знаеш накъде ще те отведе пътеката на живота. И така Георги заживя сам, работейки ту като барман, ту по строежите. Все пак, накрая успя да спести пари и да открие собствено издателство — неговата заветна мечта.

Лекото почукване извади Стоименов от унеса. Вратата се отвори и от нея надникна лицето на Илиан Ковачев.

— Влезте, влезте, не стойте така на вратата — с досада каза издателят.

— Здравейте — поздрави Илиан и затвори вратата зад себе си. — Дойдох да ви донеса оставащият лев от вчера, както и новия ми разказ.

И начинаещият писател остави на бюрото монета от един лев и няколко листа.

— Добре, добре — прозя се Георги, взе монетата и прибра разказа в чекмеджето на бюрото, без да го погледне. Младежът пред него се вираше като хипнотизиран през прозореца и изведнъж ни в клин, ни в ръкав изтърси:

— Знаете ли за какво си мечтая, господин Стоименов? Мечтая си един ден положението в България наистина да се оправи. Да има работа за всички, да няма такава престъпност като сега, да няма толкова голяма корупция. Мечтая писателството да се превърне в работа, в истинска, добре платена работа. Всеки писател да се радва на слава, на уважение, книгите му да се издават и в чужбина, да получава добри отзиви от критици, от журналисти и читатели. А аз, аз също искам да бъда сред тези писатели. Да живея в голям и хубав дом, да карам скъпа кола и да организирам промоция на всяка моя нова книга в библиотеки и книжарници — да си продавам книгите с автограф на читателите, така, както е на Запад. Да не се налага да работя като днешните писатели я редактор, я преводач, я каквото ми падне, за да свързвам двата края. Мечтая да пътувам — из България, по чужбина, да участвам в благотворителни проекти. И когато остарее и се оттегля

в някое тихо кътче, да знам, че не съм живял напразно на тоя свят. А когато умра и се превърна в прах, младите хора да помнят, че някога е живял един истински писател, родолюбец и патриот, оставил своята следа в историята.

— Всичко това е много хубаво — отвърна издателят, полуизненадан-полуотегчен от речта на Илиан Ковачев. — Ами аз ще проверя и този ваш разказ... има ли нещо друго?

Илиан го погледна сепнато, сякаш се пробуждаше от дълъг сън.

— Добре... не, няма.

— Довиждане — отпрати го Георги Стоименов.

— Д'виждане — изломоти студентът и затвори вратата след себе си.

Младежът крачеше ядосан по улицата, стиснал юмруци и дишащ тежко през зъби. Какво толкова беше казал на тоя надут издател? Че мечтае да е богат и известен? Кой не мечтае за това? А той защо се държеше така с него — горделив и дръпнат? За кой се мислеше — да не би да е собственик на издателство „Бард“? Илиан зави рязко покрай ъгъла и за малко не блъсна една млада майка, буташа количка с бебето си. Тя спря и го изгледа с възмущение, но заслепен от гнева си, той въобще не я видя.

Георги въздъхна дълбоко, отвори чекмеджето и извади разказа. Днес хич не му се работеше, ама хич — искаше просто да бъде оставен на мира. Насили се да пребори мързела и разтвори листовете. Най-отгоре се мъдреше надписът „СОФИЙСКИ ВАМПИР“, надраскан с червен маркер. Преди да започне да редактира, Георги Стоименов се запъти към тоалетната да пусне една вода.

Докато уринираше, погледът му се плъзгаше разсеяно по надписите на стените, оставени от разни отчаяни хомосексуалисти. Вече си закопчаваше дюкяна, когато изведнъж го видя.

На равнището на очите му се мъдреше огромен надпис. Георги беше сигурен, че е нов — вчера го нямаше. Запита се как не го е видял, още като влезе — беше точно пред него. Буквите бяха големи поне десет сантиметра едната. Посланието гласеше:

ВСИЧКИ ПЕДАЛИ В ГАЗОВИ КАМЕРИ!

„Доста радикално“ — помисли си Георги. Буквите бяха написани с червен маркер...

Момент.

Заглавието на разказа на Илиан също бе написано с червен маркер. Дали... Не. Едва ли толкова стреснато и учтиво момче ще пише подобни неща из тоалетните. Пък и дори да го беше написал, какво от това? Все пак, всеки си има собствено мнение за нещата от живота.

Георги се върна в кабинета, седна и започна да проверява разказа. Той беше под всякаква критика — банална история за вампир, върлуващ нощем по софийските улици. На места Илиан беше пропускал препинателни знаци, минаваше от минало в сегашно време изведнъж, без никакъв преход, бъркаше пълен и непълен член. Като че ли предишният разказ и този тук бяха писани от двама различни автори. За капак разказът завършваше с това, че вампирът започва да набира армия от себеподобни с желанието да завладее града. Пълна отврат, помисли си издателят и презрително бутна листовете пред себе си. Вместо да се появи някакъв добър герой, който да убие вампира, както си му е редът, досадният младеж беше обрисувал кръвопиеца едва ли не като положителен персонаж и завършваше историята с отворен край — кой знае какво още предстои да нацапа по белите листовете. Застаряващият издател погледна часовника на стената — приближаваше пет следобед. С въздишка Георги си събра нещата надвнатри, грабна якето и излезе, заключвайки вратата след себе си. На бюрото остана само разказа на Илиан Ковачев.

През отворения прозорец подухна вятър и разпиля листовете из стаята, сякаш им се присмиваше, задето са изписани с недостойни слова. Недостойни за издателя, недостойни и за хората, които може би никога нямаше да ги прочетат.

Следващият ден беше четвъртък. Издателят Георги Стоименов стоеше зад бюрото си и очакваше младия Илиан. Беше сигурен, че ще дойде. Така и стана — начинаещият писател се появи точно в десет, точен като часовник и мрачен като буреносен облак.

— Добър ден — каза младежът и попита направо: — Проверихте ли разказа?

Георги скръсти ръце и изгледа неодобрително събеседника си.

— Да, проверих го. И трябва да ви кажа, че той никак не ми хареса. Допускали сте елементарни неточности, и не само. Не подхожда на един млад човек, който иска да стане писател, да прави правописни грешки. Предишният ви разказ — издателят отвори чекмеджето, извади „Ужас в тихите води“ и го тръсна на бюрото — не беше нищо особено, но поне в това отношение беше издържан. А този, който ми донесохте вчера, за нищо не става.

— Нищо особено... За нищо не става — повтаряше механично като робот Илиан Ковачев, гледайки ту „Ужас в тихите води“, ту „Софийски вампир“.

— Грешките са толкова много, че ви съветвам да изхвърлите този разказ и да напишете нов.

— Да го изхвърля? — ококори се студентът.

— Знам, че ще ви е трудно, и аз съм прописвал това-онова на младини — усмихна се Георги. — Помня как треперех над всяко изписано изречение, сигурно и вие сте така. Вероятно всички прохождащи писатели са така. Но не забравяйте, че това е една временна страст, която постепенно ще отmine. Подобно на леко заболяване.

Илиан не отговори, а само гледаше с немигащи очи човека пред себе си. Издателят реши да не се занимава повече и каза:

— Девет.

— Пак ли? — изръмжа младежът.

— Пак, пак. Никой не работи без пари, млади човече.

— Нямам никакви пари. Утре ще си ходя на Ихтиман и ще ви донеса парите в понеделник.

Редакторът се облегна назад и нервно започна да потропва с нокти по дървения плот.

— Ох, какво да ви правя? — просъска раздразнено през зъби Стоименов. — Сякаш не знаете, че се заплаща. И аз искам да ям! Писна ми от вас, от всички младоци с жълто по устата, дето написват два-три разказа и вече се мислят за най-великите писатели, раждани някога. Хванах се да направя тази издателска къща не толкова от желание да забогатяя, колкото, че искам да помогна на западащото

писателство в България. И какво получавам? Едно благодаря не ми е казал някой. Да не мислите, че аз не искам българските писатели да пробият в чужбина, да живеят нормално и да не се налага да работят каквото им падне, за да свързват двата края? Помня какво беше преди десети, знам какво е и сега. Ама поне малко уважение имайте де! Все пак правя нещо да подпомогна родните писатели и поети — не много, но толкова ми е по силите.

Студентът мълчеше, забил поглед в краката си. Георги продължи:

— Аз знам, че ще ми платите, виждате ми се честно момче, но не е в това въпросът. Проблемът е в уважението, което хората трябва да имат един към друг. И понеже ви уважавам, ще ви кажа честно: този разказ е боклук. Първия може и да го публикувам, ако направя сборник. Но „Софийски вампир“ е добър единствено за коша. Надявам се да оцените по достойнство откровеността ми и за в бъдеще да проявявате по-голямо уважение — не само към мен, а и към хората изобщо.

Издателят свали очилата от носа си и ги хвърли на бюрото. Наистина беше много изнервен. При падането си очилата закачиха един молив, който се затъркаля напред по дървения плот. Двамата мъже в стаята проследиха краткия път на молива, който накрая падна право в подложената отдолу длан на Илиан. Георги Стоименов протегна напред дясната си ръка в недвусмислен жест, искайки си го обратно.

Илиан стискаше молива в левия си юмрук. Внезапно кроткото лице на студента се превърна в маска на яростта и той замахна. Ръката му профуча над бюрото като хищен звяр и молива се заби в дясното око на издателя. Георги нададе кански вик от болка и изненада. Ръцете му се стрелнаха към лицето, мъчейки се да извадят молива. Студентът замахна с левия си крак и ритна издателя в главата. Последният се строполи на земята, като накрая успя да извади дървената пръчица. От дупката, където допреди малко се намираше окото му, пръскаше обилно кръв. Младежът грабна пишещата машина от бюрото, издигна я високо над себе си и я стовари с гръмовен звън по главата на жертвата. Ръмжейки като животно, Илиан започна да скача с десния си крак върху главата на издателя, без да обръща внимание на стоновете му и жалките опити да се предпази.

Дишайки тежко, младежът спря да скача. Главата на неподвижния мъж в краката му представляваше пихтиеста маса от кръв, кости, кожа и коса. Изведнъж вратата се отвори и на нея се показа миловидното лице на изрусена около трийсет и пет годишна жена.

— Господин Стоименов, какво ста...

Устата на жената замръзна, щом съзря страшната гледка в кабинета. В гърлото ѝ се надигна писък, но студентът не изчака да го чуе. Вместо това я сграбчи за гърлото, придърпа я с едно движение вътре и затвори вратата. Грабна ножа за писма от бюро и започна да удря в гърдите, в корема, в лицето...

Илиан Ковачев излезе навън пред сградата и примижа срещу яркото слънце. Беше свалил коженото яке и го носеше с лявата си ръка праметнато на гърба така, че да не личат кървавите петна. В дясната си ръка младежът стискаше своите два разказа, също опръскани с кръв. Той се усмихна снизходително и тръгна надолу по улицата с бавна походка, без да бърза за никъде. Какво като не го бяха одобрили, какво като нямаше да публикуват разказите му? В София издателства под път и над път, все ще се намери някой, който да издава български автори. Има толкова издатели, които щяха да го приемат в офисите си. Щяха да се усмихнат, да се здрависат и да бъдат любезни и учтиви с него.

Защото хората трябва да се уважават един друг.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.